

Syyrin Panomat *2019*

Louhisaaren kartano. Kuva: Kirsti Kuivajärvi.

SISÄLLYS

TOIMITTAJALTA.....	3
HYVÄT SUKULAISET.....	4
SUKUKOKOUSRETKI LOUHISAAREN KARTANOON.....	6
VUORINEUVOS JAAKKO IHAMUOTILAN HAASTATTELU.....	9
HUUTOKAUPPA PAKULAN TALOSSA VUONNA 1914.....	12
AJATUKSIA VÄITÖSKIRJAPROSESSISTA.....	18
TUTUSTU SUVUN NUOREEN: ANNA SYRJÄNEN ESITTÄYTYY.....	23
SUKUSEURAN JOHTOKUNTA 2019.....	26
MATILDA IHAMUOTILAN MUISTOSÄÄTIÖN MYÖNTÄMÄT APURAHAT.....	27

TOIMITTAJALTA

Hyvä lukija,

Tervehdys toimittajalta! Nyt on taas ehtinyt vuosi vierähtää viime lehdestä. Vuoteen on mahtunut paljon uutta, uusia kokemuksia, opintoja, uusia tuttavuuksia ja kaipuu omille kotikonnuille. Pohdin juuri luetuani Jukka Kahilan kirjoitusta talvisodasta ja siihen liittyviä surullisia kohtaloita, evakkoja, jotka joutuivat jättämään ”rakkaat mannut ja sekä kotikujan pään”.

En osaisi kuvitellakaan, millaista olisi jättää taakseen itselleen niin rakasta paikkaa kuin Fridhemiä. Lavin sanoittama ja säveltämä “Evakon laulu” on raadollinen esimerkki karusta todellisuudesta, jonka liian moni suomalainen joutui kokemaan.

Haluan kiittää kaikkia Teitä kirjoittajia ja haastatteluihini vastanneita, joiden ansiosta lehdestä tuli kelvollinen. Erityiskiitos kuuluu äidilleni ja tädilleni, jotka ovat olleet lehtien haku- ja postitusapulaisina.

Ensi kesän retkikohteeksi on valittu Nuuksio, Suomen luontokeskus Haltia. Ajankohta on lauantaina 13.kesäkuuta 2020 klo 12. Erillinen kutsu lähetetään loppukevästä. Laitathan päivämäärän jo itsellesi ylös.

Hyviä lukuhetkiä ja rauhallista joulunaikaa!

Syyrin Sanomien toimittaja,

Sini Fabre

HYVÄT SUKULAISET

Viime viikkoina on Etelä-Suomessakin saatu nauttia lumesta ja pakkasesta. Näyttää siltä, että saamme valkoisen joulun. On pimein aika vuodesta. Talvipäivän seisaus on 22.12., jonka jälkeen päivä alkaa pidetä kukon askeleen verran kerrallaan. Jouluvalot ovat syttyneet, valaisevat tätä pimeyttä ja antavat toivoa tulevasta kevästä.

Talvisodan syttymisestä on 80 vuotta. Sota syttyi Neuvostoliiton hyökättyä Suomeen ilman sodan julistusta 30. marraskuuta 1939. Taistelut kestivät 105 päivää ja päättyivät 13. maaliskuuta 1940.

Itsenäisyyden puolustaminen vaati raskaan uhrin. Sotatoimissa kaatui yli 25 000 suomalaista ja noin 44 000 haavoittui.

Sodassa menehtyi yli tuhat siviiliä.

Neuvostoliiton tappiot sotatoimissa olivat moninkertaiset. Suomi säilytti itsenäisyytensä, mutta joutui luovuttamaan Neuvostoliitolle Karjalankannaksen, Viipurin, Käkisalmen, Laatokan Karjalan, Sortavalan, Sallan-Kuusamon alueen, Suursaaren, Lavansaaren, Tytärsaaren, Seiskarin ja Hangon vuokraaminen sotilastukikohdaksi 30 vuodeksi. Tämän seurauksena noin 430 000 suomalaista menetti kotinsa ja asutettiin muualle Suomeen.

Talvisodan muistoa ja itsenäisyytemme puolustajia on kunnioitettu eri puolilla Suomea järjestetyssä muistotilaisuuksissa. Myös Suomen itsenäisyyspäivänä 6.12. muisteltiin talvisotaa.

Joulurauha julistetaan Suomen Turussa 24.12 klo 12.00. Meidän kaikkien on hyvä rauhoittua kiireiltämme viettämään rauhallista joulua yhdessä läheistemme ja sukulaistemme kanssa. Muistakaa vanhuksia ja yksinäisiä. He odottavat, että joku läheisistä tuo joulutervehdyksen.

Rauhallista joulua ja onnellista uutta vuotta 2020!

Toivottaa Jukka Kahila, sukuseuran puheenjohtaja

TOIMITUKSESSA HUOMIOITUA

Paavo Väntsin ja Olli Kauremaan *Lemonniemen kaksi kylää* -teoksessa on maininta Rikhard Ihamuotilasta, joka osti Vaarniemen kartanon vuonna 1932. Kirjassa mainitaan muun muassa Rikhardin kettu- ja minkkitarhasta sekä siitä, että kuinka tärkeitä tammet olivat Rikhardille. Hän oli pyytännyt valokuvaaja Eero Lindemania valokuvaamaan hänen jokaikisen tammensa, sillä Kaarinan suunnittelema puhdistuslaitos olisi lohkaissut lähes puolet puista. Onneksi niin ei koskaan käynyt, sillä puhdistamon rakentamista siirrettiin kauemmaksi.

SUKUKOKOUSRETKI LOUHISAAREN KARTANOON

Kirjoitus ja kuvat: Kirsti Kuivajärvi

Mielenkiintoinen kartano

Suku kokoontui 17. elokuuta 2019 Askaisiin Louhisaaren kartanoon, jota myös barokkilinnaksi kutsutaan. Siellä saimme mielenkiintoisen kartanon esittelyn. Kuulimme kartanon historiasta, niin Flemingien kuin Mannerheimien ajasta. Louhisaaren linna kuuluu Suomen vanhimpiin linnoihin. Linnan suunnittelijaa ei tunneta. Sen rakennutti Suomen kenraalikuvernööri Herman Klaunpoika Fleming 1650-luvulla – joskin tilaa on asutettu jo 1400-luvulla. Herman Fleming pääsi kuningas Kaarle X Kustaan suosioon, mutta syrjäytettiin myöhemmin kuninkaan kuoltua. Historiasta tiedetään, että 1700-luvun alussa kartano oli autiona ja se rappeutui, mutta kunnostettiin myöhempien sukupolvien aikana ja 1700-luvun lopulla siellä vietettiin loisteliasta elämää. Vuonna 1791 Flemingin perikunta joutui kuitenkin velkojen vuoksi myymään kartanon. Muutamien omistajan vaihdosten jälkeen Suomeen siirtynyt Carl Eric Mannerheim osti kartanon vuonna 1795.

Kartano tunnetaan Suomen marsalkka Carl Gustaf Emil Mannerheimin synnyinkotina. Hän syntyi vuonna 1867.

Suku tutustui linnaan

Pääsimme asiantuntevan oppaan johdolla kiertämään linnan eri kerroksissa. Päärakennus käsittää kolme kerrosta. Nykyään kartanon toimiessa museona ensimmäinen ja kolmas kerros edustavat Flemingien aikaa. Kolmannen kerroksen suuressa salissa on upea palkkikatto, jossa samoin kuin seinäfriisissä on kuvia Flemingien omistamista kartanoista ja kuvia meritaisteluista, joita amiraali Klas Fleming oli johtanut tanskalaisia vastaan.

Makuukammarit eri aikakausilta

Kuulimme kierroksella tarinoita niin Flemingien kuin Mannerheimien aikakaudelta. Jokaisessa kartanossa on omat kummituksensa ja niin myös Louhisaarella. Siellä kummittelee Anna, Herman Fleming nuoremman kaunis vaimo, jolla oli kova kohtalo. Kerrotaan, että kartanossa on myös kellari, jonne herkkien ei kannata mennä.

Sukulaisia kartanokierroksella

Sukukokous

Museokierroksen jälkeen siirryttiin kartanon viereiseen kahvila-ravintolarakennukseen nauttimaan maukas buffet-lounas. Sen jälkeen pidettiin säännönmukainen sukukokous, jossa selviteltiin sukuseuran kahden vuoden toimintakertomus, talousasiat ja myönnettiin vastuuvapaus sukuseuran hallitukselle. Kokouksen lopussa Matti Ihamuotila kiitti sukuseuran hallitusta aktiivisuudesta ja siitä, että se vuodesta toiseen suunnittelee retkiä ja kokouksia mielenkiintoisiin paikkoihin ja näin tekee arvokasta työtä suvun yhdistämiseksi!

Lähteet:

Dahl, K. & Gardberg, C.J. Suomen kartanoita. Otava 2001.

<https://www.kansallismuseo.fi/fi/louhisaari>

VUORINEUVOS JAAKKO IHAMUOTILAN HAASTATTELU

Nesteen entinen toimitusjohtaja Jaakko Ihamuotila muistelee nuoruudestaan, kuinka tärkeä oli Histan töissä ansaittu pyörä, jolla pääsi nopeasti uimaan Sahajärvelle. Marraskuussa 80-vuotta täyttäneelle Jaakko Ihamuotilalle liikunta ja ekologiset valinnat ovat edelleenkin lähellä sydäntä. Syyrin sukuseura onnittelee lämpimästi Jaakko Ihamuotilaa 80-vuotissyntymäpäivänsä johdosta. Jaakko Ihamuotila vastasi Syyrin Sanomien toimituksen esittämiin kysymyksiin sähköpostin välityksellä.

Kuva: Roni Rekoma, lehtikuva.

1. Kuka olet ja mihin sukuhaaraan kuulut?

En tunne sukuhaaroja, mutta nimeni on Jaakko Veikko Artturi Ihamuotila, isä oli Veikko ja isoisä Artturi, joka kuului viiden veljen ja yhden sisaren perheeseen ja varttui Ihamuotilan tilalla Maarian pitäjässä.

2. Mitä suku sinulle merkitsee?

Isoisäni olivat kotoisin Turusta ja Virolahdelta ja molemmat isoäitini Hämeestä. Näistä neljästä Syyrin suku on ollut läheisin.

3. Mikä on rakkain muistosi Histalta?

Histan töissä ansaittu polkupyörä, jolla pääsi nopeasti uimaan Sahajärvelle.

4. Veljesi Risto on kovin innokas kasvibongaaaja ja sääntarkkailija. Oletko myös innostunut kyseisistä asioista vai onko luonto sinulle pelkkä rauhoittumispaikka?

Ihminen on osa luontoa, joka on siis elinympäristömme myös ihmisen rakentamilta osilta. Luonto tarjoaa sekä virkistystä että rauhoittumista.

5. Miten päädyit aikoinaan opiskelemaan fysiikkaa ja töihin sähköntuotantoalalle?

Kirjoitin ylioppilaaksi v. 1957 jolloin Englannissa oli juuri käynnistynyt maailman ensimmäinen sähköä tuottava ydinvoimalaitos. Tämä houkutteli lukemaan teknillistä fysiikkaa. Olin Otaniemessä fysiikan apulaisprofessorina, kun Imatran Voima Oy tarjosi töitä Loviisan ydinvoimalaitoksen rakentamisessa.

6. Muutama kysymys työhösi liittyen: Kuvaile, millainen oli tavallinen työpäiväsi Neste Oyj:n toimitusjohtajana? Mikä oli sinun henkireikäsi?

Artikkeleiden ja muistioiden lukemista ja kirjoittamista ja kokouksia Keilaniemessä, Helsingissä ja jalostamoilla. Kahdeksan tuntia päivässä riitti hyvin harvoin. Perhe oli ehdottomasti tärkein henkireikä, mutta myös liikunta.

7. Mitä eläkepäiviisi kuuluu?

Olen ollut Millennium-teknologiapalkintosäätiön ensimmäinen hallituksen puheenjohtaja ja toiminut talouselämässä neuvonantajana, mutta nyt olen vapaalla, siis lukemista, liikuntaa ja perheen kanssa yhdessäoloa.

8. Mitä harrastat?

Ulkoilua, golfia ja metsästystä.

9. Mitä olet mieltä ilmastonmuutoksesta?

Ilmastonmuutos etenee, mutta on pysäytettävissä, jos ihmiset niin haluavat.

10. Miten siihen voi vaikuttaa omalla toiminnallaan?

Ajan vain Nesteen uusiutuvalla dieselillä ja koetan säästää energiaa. Meidän kaikkien tulee jatkuvasti vaatia, että suurten ilmastopäätösten tekijät toimivat oikein.

11. Millaiseksi näet Suomen 30 vuoden päästä? Kulkevatkohan suomalaiset edelleenkin bensa- ja diesel-autoilla vaiko sähkö- ja kaasuautoilla?

Suomi jatkaa kestäväen kehityksen linjalla ja on hiilineutraali ennen vuotta 2050. Maantieliikenne käyttää uusiutuvia polttoaineita ja sähköä.

HUUTOKAUPPA PAKULAN TALOSSA VUONNA 1914

Teksti: Marja-Riitta Perttula

Kuvat: Marja-Riitta Perttulan kuva-arkistosta

Edessäni on kellastunut paperi, 11.3.1914 päivätty huutokauppapöytäkirja. Huutokauppa on pidetty Liedossa synnyinkodissani Pokkolan kylän Pakulassa emäntä Maria Pakulan jälkeen. Hän oli kuollut edellisen vuoden lokakuussa, hänen miehensä, maanviljelijä Otto Pakula kuoli 17.7.1912.

Pöytäkirjan on laatinut vanhin poika, tuleva isoisäni Juho Pakula. Hän on nyt Pakulan nuori isäntä, joka parin vuoden kuluttua ottaa emännäkseen Amanda Alilonttisen Harviaisten kylästä. Meklaria ei mainita.

Huutokauppa on ollut tapana järjestää kuolemantapauksen jälkeen, jotta vainajan jälkeensä jättämä, pesälle tarpeeton omaisuus pääsee muiden käyttöön. Kirpputori, kierrätyskeskus ja konmaritus ovat vielä tuntemattomia.

Kriisien kynnyksellä

Huutokauppaväki ei vielä tiedä, että kolmen kuukauden kuluttua kesäkuussa ammutaan Sarajevon laukaukset ja alkaa ensimmäinen maailmansota. Ilmassa liikkuu kyllä huhuja, että Venäjä kasvattaa armeijaansa, Saksa ja Englanti sotalaivastoaan. Suomen sisällissota on kuumimmillaan neljän vuoden kuluttua. Maaliskuisessa huutokaupassa eletään vielä huolettomina kevään odotuksessa. On mukava nähdä tuttuja ja sukulaisia.

Kaukana tavarataivaasta

Pakulan vanhanemännän Maria Serafian jälkeen pidetyssä huutokaupassa ei myydä huonekaluja, maataloudessa käytettäviä laitteita eikä hevosen tarvikkeita. Lähinnä kaupataan Maria-emännän omia vaatteita, liina- ja vuodevaatteita sekä käsityövälineitä.

Sata vuotta sitten ei eletty tavarataivaassa. Tekstiilit ovat kotitekoisia, ja niiden valmistamiseen on tarvittu paljon työtä. Siksi ne varmaankin myydään yksittäin: tyynynpeitteet, pyhinliinat, esiliinat, paidat, sukat, salveetit. Salveeti on hieno valkoinen pöytäliina, tehty kuusiniitisestä pellavakankaasta. Tyynyjä emäntävainajan jäämistössä on

peräti viisitoista kappaletta. Jokainen aikuisista lapsista – Juho, Aleksandra, Alma ja Anton – huutaa yhden tai kaksi.

Silkki, useimmiten musta, hapsullinen huivi, on toki ostotavara, ja se annetaan usein kihlajaislahjaksi. Maria Serafian jäämistössä on silkkejä kokonaista viisi kappaletta. Niistä on käyty kova kilpa, sillä ensimmäiseksi kaupattava on maksanut 4,70 markkaa, viimeinen kokonaista 17,25 markkaa.

Mitä Maria Serafian lapset ostivat

Otto ja Maria Pakulan tyttäristä Aina Aleksandra on tullut kotitaloonsa Ruskolta saakka. Hän on mennyt 1904 naimisiin Tuorin isännän Johan Wainion kanssa. Parin rakkauskirjeet on muuten julkaistu Syyrin Sanomissa, samoin Sandran kirjeenvaihtoa poikansa Taunon kanssa, kun tämä taisteli itsenäisen Suomen puolesta Auran patteristossa. Tutkija Helka Kari on puolestaan kuvannut Sandran ja Johanin komeita häitä tutkielmassa ”Lietolaisista pidoista” (Varsinais-Suomen maakuntakirja 1959).

Sandra huutaa kangaspuihinsa kaiteita, viisi tyynynpäällistä, paidan, päähineen, sukat, silkin, pari kokopukua. Ompelija jätti yleensä vaatteisiin kohtuulliset saumanvarat, niin että vaatetta saattoi korjata kantajan mukaan.

Naapurikylään Tootulan Postille on mennyt emännäksi Pakulan sisaruksista Alma vuonna 1907. Alma Postin kotiin lähtee synnyinkodista tietysti kangaspuun kaiteet, silkki, yöjakku, paita, esiliina ja kokopuku. Alma ja Otto Postin pojista kaksi kaatuu toisessa maailmansodassa, akateemikko Laurista on ollut lehdessämme teemanumero.

Otto ja Maria Pakula olivat järjestäneet niin, että kun vanhin poika Juho sai kantatilan, Antonille ostettiin viereinen Kylän (Kylä-Uotilan) talo, jonka rakennukset oli jo huutokaupan ajankohtana siirretty Hämeentien toiselle puolelle Kilpjoen pappilan naapuriksi.

Omaan talouteensa Anton ei tarvitse täältä paljoakaan. Juho-veli merkitsee hänet pöytäkirjaan nimellä A. Pakula-Kylä. Kun minun lapsuudessani mentiin sinne vierailulle, sanottiin mentävän Kylälle. Anton huutaa tyynyjen lisäksi tyynynpeitteitä, sateenvarjon ja kaksi waippaa. Valkoista puolilakanaa käytettiin vain vuoteen yläpäässä, jalkopäässä oli

villainen vaippa. Kolme kappaletta perunoita Anton vie varmaan oman talonsa siemenperunoiksi.

Anton on katsonut emännäkseen serkkunsa Olga Heikkilän Paimiosta. Olga oli aikanaan kutsuttu auttelemaan sukulaistäitiään Maria Pakulaa, joka oli kuudentoista synnytyksen rasittama. Murhetta toi Maria ja Otto Pakulan perheeseen vielä se, että vain neljä lapsista eli aikuiseksi: Juhon, Alma, Aleksandra ja Anton. Maria-äiti katsoi Olgan sopivan Antonille, vaikka Juhokin oli tainnut tyttöä hiukan sillä mielellä ajatella.

Olga on äiteineen myös paikalla. Hän huutaa viidellä markalla pieksut, emäntä Heikkilä Paimion Sukselasta pyhinliinan, pari paitaa, jakun ja kokopuvun.

Pakulan nuori isäntä Juhon tarvitsee talouteensa käyttötavaroita. Varmaan tulevaa emäntää ajatellen siirtyvät Juhon huomaan kangaspuun kaiteet, rukki ja tilaisuuden kallein huuto: lehmä 240 markan hintaan. Huushollissa ovat tarpeen myös tyynynpeitteet, kolmet waipat, polstari, wällyt ja salveeti. Oma perunansiementä on hyvä myös olla kapallinen.

Syyrin Franssin talouskapineet

Matilda Ihamuotilan veli Frans Syyri (s.1850) asui tietääkseni naimattomana Pakulan naapurissa tuvan ja kamarin käsittävässä Taatan torpassa. Syyrin taatan talous kohenee kolmen markan tiinulla.

Emäntiä, piikoja, suutareita ja nikkareita

Sukulaisten lisäksi huutokaupassa on paljon naapureita ja kauempaakin tulleita, enimmäkseen naisia. Lietolaiset tuntevat ainakin sellaiset sukunimet kuin Wesa, Pilpola, Knaapi, Lietonen, Puuska, Ojala, Wintteri ja Rosendahl.

Lähinaapuri, puuseppä Wille Leppäkivi ostaa tyttärelleen Almalle kaksi hametta ja kepsin eli hartiaviitan. Leppäkiven Willen nikkaroimia ovat Pakulan monet piirongit ja tuolit. Hän on suomalaisuusaallon mukana ehtinyt suomentaa sukunimensä, joka ennen oli Ahlsten. Lapsena kävin usein Leppäkivellä. Tuvan ovensuussa oli puusepän höyläpenkki ja sorvi.

Suutari Juhon Lundenin mukana lähtee huutokaupasta esiliina viidelläkymmenellä pennillä Kiusalan mäkituvan emännälle. Neljän vuoden kuluttua Lunden nousee merkittäväksi

hahmoksi sisällissodassa. Hän ei aavista, että kun vielä on käyty toinenkin maailmansota, hänen tyttärenpojastaan tulee tämän Pakulan talon isäntä.

Alkaneen vuosisadan aikana maailma tulee muuttumaan niin paljon, ettei kukaan huutokauppaväestä pysty sitä edes unissaan kuvittelemaan.

Kuvaaja on poikennut Ruskolle Tuorin taloon yllättäen, väki on arkivaatteissa. Aleksandra Wainion (o.s. Pakula) vieressä on Olavi. Isännästä Johan Wainiosta oikealla seisoo Tauno. Palvelusväkikin on päässyt kuvaan.

Pakulan isäntä Juho Pakula ja emäntä Amanda (o.s. Alilonttinen) tyttärineen. Sirkka-Liisa istuu äidin sylissä, Eeva seisoo tuolilla. Kuva 1920-luvun alusta.

Alma (o.s. Pakula) ja Otto Posti kahden vanhimman pojan, Laurin ja Eeron, kanssa kesäisellä nurmella.

Anton ja Olga Pakulan o.s. Heikkilä nuori perhe kalliolla. Lapsia on vasta kolme: Pentti, Pekka ja Pirkko, joka syntyi 1923.

AJATUKSIA VÄITÖSKIRJAPROSESSISTA

Teksti: Heikki Kahila

Sukuseuramme puheenjohtajan pyytäessä minulta pientä tarinaa loppuunsaattamastani väitöskirjaprosessista, ajattelin aluksi, että ehkä vain kopioin väitöstiedotteen ja muokkaan siitä sopivan version kertoen oleellisimmat seikat tekemästani tutkimuksesta. Hetken asiaa tuumailtuani totesin, että tämä saattaisi mennä hieman liian tekniseksi ja päätinkin kirjoittaa yleisempiä ajatuksia, mitä väitöskirjan tekeminen nykypäivänä tarkoittaa ja minkälaisia askeleita matkan varrella on tullut otettua. Palamisen fysiikastakin kiinnostuneet saavat toivottavasti mielenkiintoista ajateltavaa, kun peilaan väitöskirjaprosessiin omaa tutkimustani tarkemmin.

Mitä tuli tehtyä?

Väittelin tämän vuoden (2019) keväällä Aalto-yliopiston insinööritieteiden korkeakoulussa aiheesta *Kahden polttoaineen syttymisen laskennallinen mallintaminen*. Väitöskirjan englanninkielinen nimi on *Numerical modeling of spray-assisted dual-fuel ignition*.

Väitöstyössäni esitin suurteholaskennan avulla mallinnetun kolmiulotteisen kuvauksen turbulenttisesta syttymis- ja palamisprosessista modernissa kaksoispolttoainemoottorissa. Kahta polttoainetta hyödyntävät polttomoottorit ovat yleistyneet esimerkiksi merenkulun propulsioratkaisuissa nestemäisen maakaasun korvatessa polttoöljyn ja dieselin primääripolttoaineena. Toisen polttoaineen, kuten reaktiivisen dieselin, käyttämisellä pyritään parantamaan maakaasun muuten heikkoja syttymisominaisuuksia, ja tavoitteena on minimoida epätäydellinen palaminen ja siitä syntyvät haitalliset kasvihuonekaasupäästöt. Kahden polttoaineen muodostaman seoksen syttymis- ja palamisfysiikan ymmärryksessä on kuitenkin selkeitä aukkoja ja niiden selvittämiseksi on usein käytettävä laskennallisia menetelmiä.

Käytännön moottoriratkaisuissa dieselpolttoainetta ruiskutetaan lyhyesti moottorin palotilaan, jossa se, syttyessään yhdessä maakaasu-ilmaseoksen kanssa, mahdollistaa puhtaan palamisen vaikeissakin olosuhteissa.

Väitöskirjassa sovelsin laskennallisen kemian ja virtauslaskennan menetelmiä mikrometriskaalan virtausrakenteiden ja monimutkaisen hiilivetykemian kuvaamiseksi. Työn tulokset antoivat uutta kvantitatiivista tietoa dieselsuihkun ja maakaasuilmaseoksen sekoittumisprosessista sekä niiden yhtäaikaisen syttymiskemian eri vaiheista. Näiden tulosten pohjalta moottorivalmistajat pystyvät kehittämään sytytysjärjestelmiensä hallintaa.

Mistä väitöskirja nykypäivänä koostuu?

Aalto-yliopistossa tohtoriopiskelijat tähtäävät lähtökohtaisesti lähes aina ns. "artikkeliväitöskirjaan" ja tavoiteaikataulu on valmistua noin neljässä vuodessa. Tehdystä tutkimuksesta on siis tavoitteena julkaista kolmesta neljään kansainvälisesti vertaisarvioitua tiedejulkaisua, jotka muodostavat itse väitöskirjan ytimen. Väitöskirjan ajatuksena on pyrkiä antamaan hieman laajempi kuvaus ongelmanasettelusta ja motivoida tutkimus, jonka tulokset esitetään tarkemmin jo julkaistuissa artikkeleissa. Tästä syystä nykyaikainen väitöskirja ei enää ole yksi iso eepos, vaan enemmänkin yksittäisistä artikkeleista koostettu koherentti kokonaisuus.

Edellä kuvattu artikkeliväitöskirja palvelee tekijäänsä sekä yliopistoa, sillä tällöin tutkimuksen tieteellistä tasoa arvioidaan vuosien varrella artikkeleiden julkaisun yhteydessä ja tulokset saadaan tiedeyhteisön saataville artikkeleiden muodossa jo ennen valmistumista. Nykyään myös yliopistojen tasoa mitataan julkaistujen artikkeleiden määrällä, joten professorit kannustavatkin tohtoriopiskelijoitaan julkaisemaan korkeatasoisia artikkeleita tutkimustyöstään.

Oma väitöskirjani koostuu neljästä julkaisusta, joista kolmessa olen pääkirjoittaja ja yhdessä olin avustavassa roolissa. Julkaisimme tutkimuksemme oman alamme kansainvälisesti erittäin korkeatasoisessa tiedelehdessä nimeltään *Combustion & Flame*. Tekemäni tutkimuksen ajankohtaisuutta kuvaa se, että vuonna 2018 julkaistu toinen artikkelini on yksi kuluneen vuoden luetuimmista artikkeleista edellä mainitussa lehdessä.

Tutkimuksen rahoitus

Nykypäivänä olemme saaneet lukea myös lehdistä useaan otteeseen, kuinka Suomen yliopistot ovat kärsineet rahoitusongelmista ja monen alan tutkimuksen jatkuvuus on uhattuna. Ilokseni voin kuitenkin todeta, että omalla alallani, eli virtausmekaniikan ja palamisen mallintamisen parissa tilanne on hyvä Aalto-yliopistossa. Tutkimusryhmä professori Ville Vuorisen ja Martti Larmin johdolla on pystynyt säilyttämään tasaisen rahoituksen viime vuosina. Tutkimusryhmämme rahoitus koostui muutamasta puhtaasti Suomen Akatemian rahoittamasta projektista sekä useasta teollisuutta palvelevasta yhteistyöprojektista.

Esimerkiksi tekemäni tutkimuksen rahoitus jakaantui Suomen akatemian ja Wärtsilä Oy:n kesken. Vaikkakin työmmme oli laadultaan lähellä perustutkimusta, pyrimme pitämään käytännön ongelmat mielessä ja tässä suhteessa kuukausittaiset projektikokoukset teollisuuspartnereiden kanssa olivat arvokkaita kokemuksia, joista sai perspektiiviä hieman korkealentoisemmankin tutkimuksen tekemiseen.

Rahoitukseen liittyy myös tärkeä havainto ystäväpiiristäni. Kaikki, itseni mukaan luettuna, joille professori pystyi takaamaan varman rahoituksen neljän vuoden ajaksi, myös valmistui kyseisessä tavoiteajassa. Jos tohtoriopiskelija joutuu keskittymään tutkimuksen tekemisen sijasta rahoituksen hakemiseen kesken kaiken, on suuri todennäköisyys sille, että työn laatu kärsii ja valmistumisaika pitkittyy mikä ei ole yksilön, tutkimusryhmän eikä yliopiston etujen mukaista.

Päätoimisen rahoituksen lisäksi tohtoriopiskelijat hakevat usein yksittäisiä stipendejä erinäisiltä säätiöiltä, jotka auttavat rahoittamaan esimerkiksi konferenssimatkoja. Omalla kohdallani Matilda Ihamuotilan Muistosäätiön myöntämät apurahat ovat osaltaan mahdollistaneet mm. tutkijavierailun Australian UNSW-yliopistoon. Vietin Sydneyssä vajaan kolme kuukautta työskennellen korkeatasoisessa tutkimusryhmässä, josta sain paljon ajatuksia omaan tutkimukseeni ja yksi julkaisemista artikkeleistani onkin tämän yhteistyön tulos.

Kansainvälinen yhteistyö

Kuten edellä mainitsin, tein väitöstutkimukseni aikana tutkijavierailun UNSW-yliopistoon Sydneyssä. Tämän lisäksi tutkimusryhmämme ja oma työni sisältää myös muita hyviä esimerkkejä lähes päivittäisestä kansainvälisestä yhteistyöstä. Jo lähtökohdaltaan diesel-ruiskutustutkimuksen referenssikokeet ovat kansainvälisen yhteistyöorganisaation tulos. Tämä “Engine Combustion Network” on kymmenien tutkimusryhmien verkosto ympäri maailmaa. Kaikki verkostoon kuuluvat tutkivat yhdessä päätettyjä tutkimuskohteita jolloin varmistetaan, että kokeissa käytetään yhtenäisiä mittaustyökaluja ja esimerkiksi laskentatulosten ja mittausten vertailu tapahtuu yhtenäisesti kaikkien osapuolten toimesta. Tällöin tutkimustulokset ovat vertailukelpoisia.

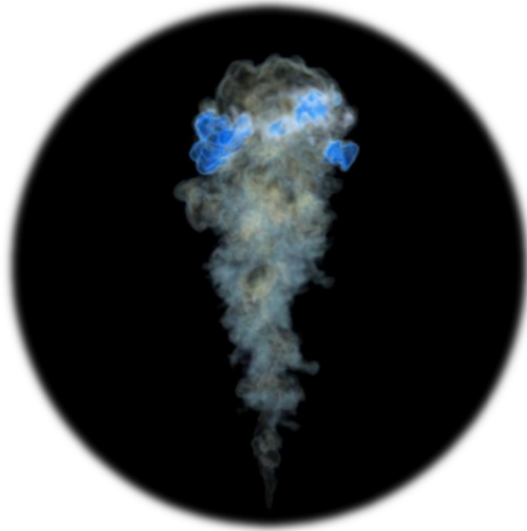
Väitöstutkimuksessani tein yhteistyötä mm. Eindhovenin teknillisen yliopiston kanssa, jossa he tekivät laboratoriomittauksia diesel-palamisesta uusissa referenssiolosuhteissa eri injektointipaineilla. Tekemäni simulaatiotulokset näyttivät, että käytetyt mallinnusmenetelmät pystyivät esittämään samat ilmiöt mitä laboratoriossakin nähtiin. Yksi väitöskirjani julkaisuista sisältääkin siis analyysiä myös Eindhovenista.

Mitä tohtoriopintojen jälkeen?

Nautin akateemisesta kokemuksestani kuluneen viiden vuoden aikana ja eritoten arvostan sitä, kuinka akateeminen ympäristö antaa mahdollisuuden kehittää itseäsi juuri niillä osa-alueilla, jotka sinua kiinnostavat. Lisäksi kansainvälinen yhteistyö yhdistettynä rajapintaan teollisuuden kanssa on melko ainutlaatuinen kokemus.

Akateemisen kokemuksen lisäksi totesin kuitenkin, että haluan nähdä mitä puhtaasti teollisuuden puolella näyttää ja kuinka pystyisin käyttämään opittuja taitojani käytännön tutkimus- ja kehitystyön apuna. Kuluneen kesän aikana minulle tarjottiinkin tähän oivaa mahdollisuutta. Aloitin tänä syksynä Vaasassa Wärtsilä Oy:n palveluksessa ja tavoitteena on saada väitöskirjatutkimukseni tulokset kantamaan hedelmää seuraavan sukupolven laivamoottoreiden kehitykseen. Eritoten tulen keskittymään tietokonemallinnuksen kehittämiseen moottorisuunnittelun apuna. Jo ensimmäiset kuukaudet ovat kuitenkin

näyttäneet kuinka monimutkainen tuo oikea moottori on verrattuna laboratorio-oloihin...
Haastetta siis riittää, mutta niin pitääkin.

Kuva 1: Illustratio diesel-höyrypilvestä, joka sytyttää metaani-ilmaseoksen höyrypilven päässä. Kuva perustuu suurteholaskennalla saavutettuun simulaatitulokseen.

Huojentunut suorittaja keskellä, vierellään vasemmalla puolellaan vastaväittäjä professori Christer Fureby ja työn ohjaaja professori Ville Vuorinen kuvassa oikealla.

TUTUSTU SUVUN NUOREEN: ANNA SYRJÄNEN ESITTÄYTYY.

1. Kuka olet, mistä olet kotoisin ja mihin sukuhaaraan kuulut?

Nimeni on Anna Syrjänen, olen kotoisin Helsingistä ja kuulun A-haaraan.

2. Missä yliopistossa opiskelit ja mitä ainetta?

Opiskelin Åbo Akademiassa kemiantekniikkaa, pääaineena prosessikemia ja sivuaineena materiaalitekniikka.

3. Mikä on mieluisin muisto yliopistolta?

Näin teekkarina erityisesti vapun juhlinnat ovat jääneet mieleen, sekä tietysti vaihtovuosi.

4. Lähditkö yliopistovaihtoon? Mikäli lähdit, kertoisitko meille siitä hieman enemmän?

Kyllä, neljännen vuoden olin vaihdossa Norjassa, Trondheimissa NTNU:ssa. Minua kiinnosti kovasti avata mahdollisuudet lähteä ulkomaille töihin valmistumisen jälkeen ja oppia uusia kieliä. NTNU:n kemian ainejärjestö on myös Åbo Akademin kemiantekniikan ainejärjestön "ystäväjärjestö", joten tuttuja löytyi jonkun verran jo Norjaan lähtiessä, jotka auttoivat mm. kouluasioissa.

Trondheimin vaihto oli todella mieleenpainuva kokemusten kannalta. Vuoteen kuului surffausta länsi-Norjassa lokakuussa, roadtrip Atlantin väylällä, sekä norjalaisen ainejärjestön 100-vuotisjuhlat.

5. Mikä oli mieluisin kouluaine, kun kävit koulua?

Kemia on aina ollut lempiaineeni yläasteella ja lukiossa. Myös kielet, ruotsi ja ranska ovat olleet mieluisia aineita.

6. Vaikutat nykyään Norjassa. Mikä sinut sai lähtemään ulkomaille töihin?

Kyllä, asun tällä hetkellä Osllossa ja olen asunut täällä kohta kaksi vuotta. Sitä ennen asuin myös hetken Ruotsissa valmistumisen jälkeen.

Olen aina halunnut lähteä ulkomaille töihin ja halunnut oppia myös tämän takia uusia kieliä. Kun minulle tarjottiin mahdollisuutta tulla töihin Osloon, ei ollut vaikea sanoa kyllä.

Vaihdosta Trondheimissa löysin myös poikaystävän Norjasta, joka on myös yksi iso syy, miksi lähdin Norjaan töihin.

7. Millä alalla työskentelet tällä hetkellä? Kertoisitko hieman lisää, mitä kaikkea työkuvaasi kuuluu?

Työskentelen tällä hetkellä Elopak-nimisellä firmalla, joka valmistaa maito- ja mehutölkkejä. Tittelini on projekti-insinööri kartongin kehityksessä ja työnkuvaani kuuluu tuoda uudet kartonkimateriaalit turvallisesti markkinoille yhteistyössä materiaalin toimittajan kanssa. Elopakilla on monta tehdasta ja asiakkaita ympäri maailmaa, joten matkustan aika paljon työn takia.

8. Kummassa maassa kierrätetään innokkaammin, Norjassa vai Suomessa?

Molemmissa maissa kierrätys on tullut entistä enemmän tärkeämmäksi ja koen, että molemmissa maissa kierrätetään lähes yhtä innokkaasti, mutta Norjassa on ehkä hieman enemmän kampanjoita, jotta se olisi kaikille helpompaa. Esimerkiksi maito- ja mehutölkkien kierrätyksessä kannattaa Osllossa kirjoittaa oma puhelinnumero tyhjiin tölkkeihin, niin voi voittaa tietyn summan rahaa tölkkilotossa.

9. Mitä teet vapaa-ajallasi?

Tykkään käydä salilla, ja lenkkeillä. Viikonloput vietän ystävien tai poikaystävän kanssa. Yritän myös käydä Suomessa aina, kun pystyn.

10. Mitä suku merkitsee Sinulle?

Suku on ollut aina perheessäni tärkeä asia isän ja äidin puolelta ja pidän sukua tärkeänä asiana itsekin, vaikka asunkin eri maassa kuin perhe ja sukulaiset.

11. Missä näet itsesi kymmenen vuoden päästä?

Hmm. Kymmenen vuoden päästä olen 37, joten toivottavasti olen perustanut perheen ja edennyt mukavasti uralla. Osoitteena ehkä vielä Norja, mutta ei sitä koskaan tiedä :)

12. Loppukevennykseksi: Jos joutuisit autiolla saarelle, niin mitkä kolme asiaa ottaisit mukaan?

Joku hyvä keittiöveitsi, aurinkorasvaa ja joku jännittävä rikosromani.

Kuvassa Anna Syrjänen.. Takana näkyy Oslonvuono ja oopperatalo.

SUKUSEURAN JOHTOKUNTA 2019

Puheenjohtaja Jukka Kahila

Suuntakuja 3, 15870 HOLLOLA
Puh: 03-7804059, työ 03-5538441,
Gsm 040 8411739
S-posti: jukka.kahila@huurre.com

Kokoussihteeri Janne Rajala

Puistokuja 3 A 14, 05400 JOKELA
Gsm 044 278 7070
S-posti: janne.rajala@saunalahti.fi

Varapuheenjohtaja Kyllikki Raatikainen

Pakaistentie 37, 21290 RUSKO
Puh: 02-4322465, Gsm 050 375 9732

Rahastonhoitaja Antti Pakula

Pahkalaukkaantie 731, 21360 LIETO AS.
Gsm 040 7578665
S-posti: antti.pakula@kolumbus.fi

Merja Isotalo

Alikulmantie 495, 21450 TARVASJOKI
Gsm 050 4919048
S-posti: merjahelina.isotalo@gmail.com

Ulla Vesander

Kumpulanportti 3 C 11, 00520 HELSINKI
Puh: 09-799915, Gsm 050 323 5433
S-posti: uvesander@netti.fi

Marja Äärilä

Pekolanraitti 8 E 42, 30100 FORSSA

Sini Fabre

Pehtorinkuja 6, 21280 RAISIO
Gsm 041 5480373
S-posti: sinifabre4@gmail.com

Webmaster Matti Saarinen

Pokkolantie 21, 21420 LIETO
Puh. 0400829417
S-posti: matti.saarinen@elisanet.fi

Syyrin Sanomien toimittaja

Sini Fabre
Pehtorinkuja 6, 21280 RAISIO
Puh: 041-5480373
S-posti: sinifabre4@gmail.com

MATILDA IHAMUOTILAN MUISTOSÄÄTIÖN MYÖNTÄMÄT APURAHAT

Matilda Ihamuotilan jälkeläiset (15 hakijaa)

Nimi	Oppilaitos ja opinnot	Myönnetty summa
Alholm Christina	University of Gothenburg kauppakorkea, Göteborg, kandintutkinto	2000
Ihamuotila Aku	Kauniaisten Business lukio, 3.vuosi	300
Ihamuotila Axel	Aalto-yliopisto, kauppakorkeakoulu, 1.vuosi	1800
Ihamuotila Emil	Heriot-Watt, psykologia	2000
Ihamuotila Santeri	Concordia University Portland, Business Administration and Management 3.vuosi	2000
Ihamuotila Sara	Tapiolan lukio, 1.vuosi	300
Ihamuotila Tuomas	Ressun lukio, IB-linja, 3.vuosi	300
Ihamuotila Walteri	Estonian Business School	2000
Koskinen Alli	Jyväskylän yliopisto, kemia, filosofian maisteri, 1.vuosi	1800
Koskinen Elias	Aalto-yliopisto, energia- ja ympäristö- tekniikka, 3.vuosi	1800
Nevalainen Aleks	Lahden lyseo, 3.vuosi	300
Syrjänen Emma	Aalto-yliopisto, konetekniikka, 5.vuosi	1800
Syrjänen Liisa	Metropolian avoin ammattikorkeakoulu, suuhygienisti, 1.vuosi	1800

Säynäväjärvi Siiri	TYA/ Turun hierojakoulu, urheiluhieroja, 1.vuosi	1800
Säynäväjärvi Aaro	Ylöjärven lukio, 3.vuosi	300

Yhteensä **20300 euroa**

Matilda Ihamuotilan sisarusten jälkeläiset (4 hakijaa)

Nimi	Oppilaitos ja opinnot	Myönnetty summa
Nieminen Emil	Turun iltalukio	300
Olkkonen Emmi	Helsingin yliopisto, biologia, 3.vuosi	1800
Saari Aleksis	Sallan lukio, 3.vuosi	300
Saari Tessa	Oulun yliopisto, biologia, 3.vuosi	1800

Yhteensä **4200 euroa**

Haara A ja haara B yhteensä **24 500,00 €**

Fredrica ja Matti Syyrin sukuseura

<http://www.syyrinsukuseura.com>

Perustettu 16.9.1984

Sukulaisia ihastelemassa Louhisaaren kartanon sisätiloja. Kuva: Kirsti Kuivajärvi